

Sygn. akt IV P-upr 174/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Mariusz Szwałd
Protokolant:	Dorota Korzec

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2018 r. w Krośnie

sprawy z powództwa **B. K. (1)**

przeciwko (...) **w (...)**

o zapłatę

I oddała powództwo

II umarza postępowanie w zakresie żądania powoda przekraczającego kwotę 575 zł 37 gr (słownie: pięćset siedemdziesiąt pięć złotych 37/100)

III zasądza od powoda B. K. (1) na rzecz pozwanego (...) w (...) kwotę 675 zł (słownie: sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) – tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IV P-upr 174/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 stycznia 2018 roku

Powód B. K. (1) w pozwie złożonym na urzędowym formularzu przeciwko pozwanemu (...) w (...), zmodyfikowanym do protokołu rozprawy w dniu 16 stycznia 2018 r., wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 575 zł 37 gr z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że zatrudniony był u pozwanego do lipca 2016 r. jako kierowca pogotowia ratunkowego w dziale pomocy doraźnej. Zgodnie z zarządzeniem nr(...) dyrektora pozwanego z (...)2008r. w § (...)ust.(...) wskazano, że pracownikom – kierowcom zatrudnionym w zespole wyjazdowym pomocy doraźnej przysługuje dodatek w wysokości 30 % stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy. Pozwany nie wypłacił powodowi powyższego dodatku za okres nieprzedawniony, tj. od kwietnia 2014 r. w wysokości 2209,63 zł. Pozwany odliczył mianowicie godziny przepracowane przez powoda w innym charakterze jak np. kierowca innego pojazdu lub wyjazdu z dokumentacją, mimo że powód był gotowy do pracy w charakterze kierowcy pogotowia

ratunkowego, a wspomniane inne wyjazdy były wykonywane na polecenie dyspozytora - bezpośredniego przełożonego powoda. Powód nie mógł odmówić wykonywania takich wyjazdów.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) w (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej w kwocie 17 zł od dokumentu pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany zarzucił, że powód zatrudniony był w dziale transportu, a nie jak sam podaje w dziale pomocy doraźnej. Jako pracownik działu transportu wykonywał także pracę na rzecz działu pomocy doraźnej. Przed działem transportu zostały postawione zadania organizowania potrzeb transportowych (...) w zakresie transportu sanitarnego i gospodarczego. Zgodnie z obowiązującym w(...) regulaminem wynagradzania pracownikom medycznym i kierowcom zatrudnionym w zespole wyjazdowym pomocy doraźnej przysługuje dodatek w wysokości 30 % stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy. Powód otrzymał 30 % dodatek za każdą godzinę pracy w zespole pogotowia ratunkowego. Poza pogotowiem ratunkowym w dziale transportu ten dodatek nie przysługuje.

Bezspornym jest, że gdyby przyjąć, że powodowi należny jest dodatek za pracę poza zespołem pomocy doraźnej, to za okres od kwietnia 2014 r. do końca okresu zatrudnienia należny byłby powodowi dodatek w wysokości 575 zł 37 gr

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

Na podstawie umowy o pracę z dnia 1 października 1982 r. poprzednik prawny pozwanego (...) (...) (...) w (...) zatrudnił powoda B. K. (1) na czas nieokreślony na stanowisku mechanika naprawy pojazdów samochodowych.

Na podstawie umowy o pracę z dnia 28 czerwca 1996 r. poprzednik prawny pozwanego (...) (...) (...) w (...) powierzył powodowi obowiązki kierowcy samochodu sanitarnego pogotowia ratunkowego.

Według zakresu czynności oraz karty opisu stanowiska pracy powód w pozwanym (...) w (...) zatrudniony był w sekcji transportu.

Dowód : akta osobowe powoda

Powód zatrudniony był na stanowisku kierowcy samochodu sanitarnego pogotowia ratunkowego w dziale transportu. Wszyscy kierowcy, którzy nie mieli kwalifikacji z zakresu ratownictwa medycznego, zatrudnieni byli na takim stanowisku na jakim był zatrudniony powód.

Kierowcy zatrudnieni w dziale transportu, oprócz wyjazdów karetkami, wykonywali również wyjazdy w dziale gospodarczym, w dziale technicznym i w nocnej oraz świątecznej opiece zdrowotnej. W przypadku kierowania karetką, zadania oprócz samego kierowania polegały na pomocy w zadaniach ratowniczych. W przypadku wykonywania pracy jako kierowca w dziale gospodarczym, kierowca miał obowiązek załadować i wyładować pojazd, a w przypadkach nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej – dowieźć i przywieźć lekarza bądź pielęgniarkę.

Kierowcy wykonywali takie same zadania jak powód, tj. w zależności od potrzeb albo kierowali karetką, albo kierowali pojazdem w ramach zaopatrzenia i dowozu. Świadczyli pracę w taki sposób, że jeżeli w danym dniu byli przypisani do kierowania karetką, to za wszystkie godziny w tym dniu otrzymywali 30% dodatek. Wtedy pracowali przez 12 godzin w dziale pomocy doraźnej. Jeżeli w danym dniu byli przypisani do tzw. transportu pomocniczego, to pracowali przez 8 godzin dziennie i nie otrzymywali 30% dodatku. Gdy pracowali w ramach nocnej i świątecznej pomocy, to świadczyli pracę przez 12 godzin na zmianie bez 30% dodatku.

Pozwany nie opracowywał grafiku, z którego wynikałby podział na pracę w dziale pomocy doraźnej oraz na pracę w działach pomocniczych. Przełożeni starali się tak dzielić pracę kierowców, aby wszyscy w jednakowym stopniu mieli jak najwięcej godzin w karetce.

Powód nie miał uprawnień ratownika medycznego. Ukończył kurs tzw. przedmedyczny, co należy odróżnić od uprawnień ratowniczych.

Zespół wyjazdowy pomocy doraźnej tworzy kierowca i dwóch ratowników.

Dowód : zeznania świadka B. G. k.38-39, zeznania powoda B. K. k.39,

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, bowiem są spójne i jednolite.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda, jednak zauważyć należy, że w kwestii dodatku do wynagrodzenia za pracę w zespole wyjazdowym pomocy doraźnej jego zeznania odzwierciedlały jedynie oczekiwania powoda w kwestii przysługiwania mu 30 % dodatku.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, których wiarygodność nie budzi wątpliwości, a strony im nie zaprzeczyły.

W Regulaminie wynagradzania obowiązującym u pozwanego od (...)2008 r. w § (...) ust. (...)wskazano, że pracownikom wykonującym zawód medyczny oraz kierowcom zatrudnionym w zespole wyjazdowym pomocy doraźnej przysługuje dodatek w wysokości 30 % stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego za każdą godzinę pracy.

Powód zatrudniony był u pozwanego jako kierowca samochodu sanitarnego pogotowia ratunkowego w dziale transportu. Jak ustalono w procesie kierowcy zatrudnieni w dziale transportu, oprócz wyjazdów karetkami, wykonywali również wyjazdy w dziale gospodarczym, w dziale technicznym i w nocnej oraz świątecznej opiece zdrowotnej. W przypadku kierowania karetką, zadania oprócz samego kierowania polegały na pomocy w zadaniach ratowniczych. W przypadku wykonywania pracy jako kierowca w dziale gospodarczym, kierowca miał obowiązek załadować i wyładować pojazd, a w przypadkach nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej – dowieźć i przywieźć lekarza bądź pielęgniarkę.

Jeżeli kierowca w danym dniu został przypisany do kierowania karetką, wtedy pracował przez 12 godzin w dziale pomocy doraźnej i otrzymywał 30 % dodatek za każdą godzinę pracy, co przewidywał regulamin wynagradzania obowiązujący u pozwanego.

Z regulacji tej wynika, że pozwany dokonywał rozróżnienia kierowców zatrudnionych w dziale transportu, na wykonujących czynności w zakresie wyjazdów karetkami, wyjazdów w dziale gospodarczym, w dziale technicznym czy w nocnej oraz świątecznej opiece zdrowotnej. Widząc różnicę w wykonywanych przez nich obowiązkach uprzywilejował kierowców pracujących w zespole wyjazdowym pomocy doraźnej przyznając im 30 % dodatek za każdą godzinę pracy.

W tej kwestii kluczowy jest zwrot „za każdą godzinę pracy” i to on wskazuje na rozróżnienie kierowców w zakresie wykonywanych przez nich czynności. Gdyby takie rozróżnienie nie było zamiarem pozwanego, wskazałby jedynie, że kierowcom zatrudnionym w zespole wyjazdowym pomocy doraźnej przysługuje 30% dodatek” lub, że jest to dodatek przyznawany kierowcom miesięcznie. Pozwany jednak w przytoczonym paragrafie regulaminu zawarł zwrot „kierowcom zatrudnionym w zespole wyjazdowym pomocy doraźnej przysługuje dodatek w wysokości 30 % stawki godzinowej (...) za każdą godzinę pracy”. Zatem dodatek należny był kierowcom za każdą godzinę ich pracy w zespole wyjazdowym pomocy doraźnej, a nie za inne obowiązki.

Z powyższego można wysnuć wniosek, że kierowcy wykonujący czynności pracownicze w danym dniu poza zespołem wyjazdowym pomocy doraźnej tego dodatku nie otrzymywali. Z tej też przyczyny przełożeni starali równomiernie przydzielać kierowców do pracy w zespole wyjazdowym pomocy doraźnej, by nie było dysproporcji w ich wynagrodzeniach.

Konkludując wskazać należy, że pozwany dokonał rozróżnienia obowiązków wykonywanych przez zatrudnianych kierowców, dokonując uprzywilejowania kierowców wykonujących w danym dniu obowiązki w zespole wyjazdowym

pomocy doraźnej. Kierowcy nie wykonujący w danym dniu pracy w tym zespole nie otrzymywali 30 % dodatku do wynagrodzenia.

Mając powyższe na uwadze sąd oddalił powództwo.

Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie żądania powoda przekraczającego kwotę 575 zł 37 gr., bowiem powód ograniczył żądanie pozwu z kwoty 2.209 zł 63 gr.

O kosztach sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. oraz na mocy § 2 pkt 3 i § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 z późn. zm./ i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 675 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, stanowiącą jednokrotną stawkę minimalną przyjmując, że częściowe cofnięcie pozwu stanowiło w istocie przegranie sprawy w tym zakresie